

HỒI THỨ TƯ

Ngón cái của bàn tay đen

(Hắc thủ đích mẫu chỉ)

Không phải là người thì là gì?
Là dã thú? Là ma quỷ? Là tượng gỗ? Hay là tiên phật?

Có lẽ tất cả đều không phải.

Chẳng qua những chuyện mà hắn làm gần như đã vượt qua giới hạn về năng lực của con người, cũng như đã vượt qua cả giới hạn về sức chịu đựng của con người.

Yến Nam Phi có cách giải thích rất hay: “Kể cả người có là người, cùng lắm cũng chỉ tính là thứ người không phải là người.”

Phó Hồng Tuyết đã cười, cố nhiên đã cười.

Dù cho hắn không phải thực sự cười hẳn ra, nhưng thật trong ánh mắt đã có nét cười.

Điều này quả thực là một chuyện hiếm hoi, giống như giữa cơn giông mây đen mù mịt bỗng dưng xuất hiện một ánh dương.

Yến Nam Phi nhìn hắn, nhưng đột nhiên lại thở ra, nói: “Điều mà hôm nay ta thực sự không ngờ tới là, loại người không phải người như người cố nhiên lại cũng biết cười.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Chẳng những biết cười mà còn biết lắng nghe.”

Yến Nam Phi nói: “Vậy thì người cùng ta đi.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Đi đến đâu?”

Yến Nam Phi đáp: “Đến một nơi không có mưa, một nơi mà có rượu”

Trên lầu nhỏ có rượu, cũng có cả đèn, xem ra khung cảnh đấy trong một đêm mưa gió giữa cái se se lạnh của mùa xuân thì so với nụ cười của Phó Hồng Tuyết nó ấm áp hơn nhiều.

Nhưng khi Phó Hồng Tuyết mới chỉ ngẩng đầu lên nhìn qua một lần, nét cười trong ánh mắt hắn liền lạnh đến mức đông cứng. Hắn lạnh lùng nói: “Đó là nơi mà người tới, không phải ta.”

Yến Nam Phi hỏi: “Người không đi sao?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Quyết không đi.”

Yến Nam Phi hỏi: “Nơi ta có thể đi, người sao lại không thể?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Bởi vì ta không phải là người, người cũng không phải là ta.”

Chính bởi vì người không phải là ta, nên người chắc chắn sẽ không biết được những bi thương và thống khổ của ta.

Câu nói đó dù hắn không hề nói ra, cũng không định nói ra, Yến Nam Phi cũng đã nhìn ra được sự đau khổ của hắn, thậm chí đến khuôn mặt hắn cũng đã vì đau khổ mà co rúm lại.

Nơi đây bất quá cũng chỉ là một kỹ viện mà thôi, vốn chỉ là nơi để mọi người tìm thú vui, sao lại có thể gây cho hắn một nỗi đau mạnh mẽ nhường ấy?

Phải chăng tại một nơi cũng như thế này, hắn đã từng trải qua một câu chuyện đau buồn?

Yến Nam Phi đột nhiên hỏi: “Ngươi có nhìn thấy người mà lúc trước cùng ta đến Phượng Hoàng Tập, người mà đã đàn cho ta nghe?”

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Yến Nam Phi nói: “Ta biết ngươi chưa nhìn qua, vì ngươi trước giờ không uống rượu, cũng không nhìn nữ nhân.”

Hắn nhìn thẳng Phó Hồng Tuyết, chậm chậm nói tiếp: “Có phải cả hai thứ đó đã từng làm con tim ngươi bị tổn thương?”

Phó Hồng Tuyết không cử động, cũng không mở miệng, nhưng trên mặt hắn mỗi thớ thịt đều đã đang co thắt lại.

Câu nói ấy của Yến Nam Phi, giống như một mũi kim nhọn, đâm vào tim hắn.

Ở những nơi hoan lạc, tại sao không thể có những hồi ức đau buồn?

Nếu như không có hoan lạc, thì đau khổ từ đâu tới?

Khoảng cách giữa vui sướng và khổ đau, chẳng phải mỏng manh như là một sợi chỉ sao?

Yến Nam Phi đã ngậm miệng.

Hắn không muốn hỏi, và cũng không nỡ hỏi nữa.

Chính ngay lúc đó, từ phía sau tường cao thành linh phóng ra hai người. Một người thì roi “âm” trên mặt đất không động đậy gì nữa, người còn lại dùng tuyệt thế khinh công “Yến Tử Tam Sao Thủy” bay lên lầu cao đối diện.

Khi Yến Nam Phi phóng theo, cửa sổ đã mở, đèn vẫn sáng!

Trong ánh đèn chỉ loang loáng thấy một bóng người nhỏ nhắn nhẹ nhàng phóng qua cửa sổ vào bên trong.

Người gục trên mặt đất là một lão nhân sắc mặt vàng vọt, gầy guộc, vẫn còn khoác trên mình bộ hắc y của bọn sơn tặc.

Lão vừa rơi xuống, hơi thở liền tắt.

Yến Nam Phi khi phát hiện ra lão đã tắt thở, lập tức phi thân lên, dùng tốc độ nhanh nhất, phóng lên tường cao, chui qua cửa sổ vào trong!

Mãi đến lúc hắn phóng qua khung cửa sổ, mới phát hiện ra Phó Hồng Tuyết đã ở trong phòng.

Trong phòng không có ai khác, chỉ có vài dấu chân ướt sũng. Dấu chân rất nhỏ nhắn, bóng người nhẹ nhàng phi thân như chim yến hiển nhiên là nữ nhân.

Yến Nam Phi nhú mày, nói: “Phải chăng là nàng ta?”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Nàng ta là ai?”

Yến Nam Phi đáp: “Minh Nguyệt Tâm.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Trên trời không có trăng, trăng sáng không có tâm, vậy Minh Nguyệt Tâm là từ đâu mà tới?”

Yến Nam Phi thở hắt ra, cười khổ sở: “Người lắm rồi, ta vốn dĩ cũng đã lắm, mãi đến giờ, ta mới biết trăng sáng là có tâm.”

Vô tâm chính là tâm xuân.

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Minh Nguyệt Tâm là chủ nhân ở đây?”

Yến Nam Phi gật gật đầu, y chưa kịp mở miệng thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Từ cánh cửa đang khép hờ, một cô nương áo xuân mỏng manh, đôi má ửng hồng, cặp mắt rất to, tay phải bưng một cặp lồng thức ăn, tay trái xách một vò rượu hũy còn chưa mở đất niêm xuất hiện. Đôi mắt to lanh lợi ấy nhìn chăm chăm vào Phó Hồng Tuyết một lúc rất lâu, bỗng nhiên hỏi: “Ngài chính là vị khách quý mà cô nương nhà chúng tôi đã nói?”

Phó Hồng Tuyết không hiểu, đến Yến Nam Phi cũng không hiểu.

Tiểu cô nương lại nói: “Cô nương nhà chúng tôi nói có khách quý hạ cố, đặc biệt kêu tôi chuẩn bị rượu và thức ăn, nhưng ngài xem ra một chút cũng không giống là khách quý.”

Nàng ta xem ra đến nhìn cũng không muốn nhìn Phó Hồng Tuyết một lần nữa, miệng thì vẫn nói, người thì đã quay sang thu dọn bàn, bày chén đĩa. Người lúc này quả nhiên chính là Minh Nguyệt Tâm.

Hắc y lão nhân vốn định đâm chết Yến Nam Phi trong bóng tối hẳn đã bị nàng giết, nhưng nàng lại không lộ diện. Lý do có thể chính là muốn để Phó Hồng Tuyết phải lên căn lầu nhỏ này chăng ?

Yến Nam Phi cười, nói: “Xem ra cách nàng ta mời khách so với ta thật là khác quá xa rồi.”

Phó Hồng Tuyết đành mặt, lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc ta không phải là loại khách quý như nàng ta tưởng tượng.”

Yến Nam Phi nói: “Nhưng dù gì thì người cũng đã tới rồi, đã tới sao không ở lại?”

Phó Hồng Tuyết nói: “Ta đã tới rồi, sao người còn nói nữa?”

Yến Nam Phi lại cười cười, bước qua đập vỡ miếng đất niêm phong quanh vò rượu, lập tức hương rượu lâu năm tỏa lên phủ vào mũi.

“Hảo tửu!” Hắc tửu cười nói: “Đến ta tới nơi này, cũng chưa từng được uống qua loại rượu ngon như thế!”

Tiểu cô nương đang rót rượu, từ vò rượu rót sang bình rượu, rồi lại từ bình rượu rót vào ly rượu.

Yến Nam Phi nói: “Xem ra nàng ta không chỉ biết người, mà người là người như thế nào nàng hình như còn biết rất rõ.”

Ly đã đầy rượu, hần một hơi uống cạn, mới xoay người lại đối diện với Phó Hồng Tuyết, chậm chậm nói: “Tâm nguyện của ta vẫn chưa thành chỉ vì có một người vẫn chưa chết.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Là người nào?”

Yến Nam Phi đáp: “Là một kẻ đáng phải chết.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Người muốn giết hần?”

Yến Nam Phi đáp: “Ta ngày ngày đêm đêm đều muốn.”

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu, mới lạnh lùng nói: “Kẻ đáng chết, sớm muộn gì cũng chết, tại sao người cứ nhất định muốn tự mình động thủ?”

Yến Nam Phi cảm phẫn đáp: “Bởi vì ngoài ta ra, không có người nào biết là hần đáng chết.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Kẻ này rốt cuộc là ai?”

Yến Nam Phi đáp: “Công tử Vũ”

Không khí trong phòng đột nhiên trầm hần xuống, đến cô nương đang rót rượu kia cũng tự dừng dừng không rót rượu!

Vũ công tử!

Ba chữ này bản thân đã dường như có một khả năng khiến người ta phải khiếp phục.

Phó Hồng Tuyết quay mặt ra cửa sổ một lúc rất lâu, đột nhiên hỏi: “Ta hỏi người, bốn mươi năm nay, có thể được coi là đại hiệp chân chính có mấy người?”

Yến Nam Phi đáp: “Có ba người.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Chỉ có ba người?”

Yến Nam Phi nói: “Ta chưa hề tính cả người, người...”

Phó Hồng Tuyết cắt ngang lời của hần, lạnh lùng nói: “Ta biết ta không phải, ta chỉ biết giết người, không biết cứu người.”

Yến Nam Phi nói: “Ta cũng biết người không phải, bởi vì người thực chất không muốn làm.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Người nói đến chính là Thẩm Lãng, Lý Tâm Hoan và Diệp Khai?”

Yến Nam Phi gật gù đầu, nói: “Chỉ có ba người đó mới xứng.” Có một điều trong giang hồ không ai có thể phủ nhận, thập niên thứ nhất là thời của Thẩm Lãng, thập niên thứ hai Tiểu Lý Phi Dao tung hoành trong thiên hạ, thập niên thứ ba thuộc về Diệp Khai.

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Vậy còn mười năm gần đây nhất?”

Yến Nam Phi cười lạnh đáp: “Trong giang hồ thời nay, đương nhiên đã là thiên hạ của Công tử Vũ”.

Ly rượu lại được rót đầy, hần một lần nữa lại một hơi uống cạn: “Hần không những là thiên hoàng quý tộc, lại là truyền nhân duy nhất của Thảm Lăng. Không những là một công tử nổi danh văn tài phong lưu, lại còn là một đại hiệp võ công cao cường!”

Phó Hồng Tuyết nói: “Nhưng ngươi rất muốn giết hần.”

Yến Nam Phi khe khẽ gật gật đầu, nói: “Ta muốn giết hần, không phải vì để lấy tiếng, cũng không phải vì phục thù.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Vậy ngươi vì cái gì?”

Yến Nam Phi đáp: “Ta vì chính nghĩa và công đạo, bởi vì ta biết được bí mật của hần, chỉ có ta...”

Hần lần thứ ba nâng ly, bỗng nghe “bụp” một tiếng, ly rượu trong tay hần liền rơi xuống

Sắc mặt hần cũng đã biến đổi, biến thành một màu xanh nhợt bí hiểm.

Phó Hồng Tuyết vừa liếc qua hần một cái, bỗng nhiên chồm người bật dậy, xuất thủ như gió, vớ lấy đôi đũa bạc nhét vào miệng hần, lại thuận tay điểm tám huyệt đạo xung quanh tâm mạch.

Khớp hàm của Yến Nam Phi đã cắn chặt lại, nhưng lại cắn không đứt đôi đũa bạc đó, vì thế giữa hai hàm răng vẫn còn một khe hở. Nhờ đó Phó Hồng Tuyết mới có thể nhét được một viên thuốc vào miệng hần, ngón tay tại hàm của hần vừa ép vào vừa nâng lên.

Đôi đũa vừa rút ra, viên thuốc đã vào bụng.

Tiểu cô nương bị hoảng sợ đến ngẩn người ra, đang định rón rén lui đi, bỗng phát hiện một cặp mắt còn lạnh hơn thanh đao đang trừng trừng nhìn nàng.

Bình rượu và vò rượu đều là bạc nguyên chất, miếng đất niêm trên vò rượu tuyệt đối không hề thấy vết tích gì là đã bị người khác từng động đến.

Yến Nam Phi đã trúng độc, chỉ mới uống có ba ly rượu đã trúng độc rất nặng, độc ở trong rượu là từ đâu mà ra?

Phó Hồng Tuyết dốc ngược vò rượu đổ hết rượu ra, dưới đáy vò rượu hình như có tia sáng lấp lánh.

Hần liền đập nát vò rượu, liền tìm thấy ngay một cây độc châm màu xanh nhạt.

Châm dài ba tấc, nhưng đáy vò chỉ dày hơn một tấc, cắm cây kim từ dưới đáy vò rượu thì chất độc trên mũi kim sẽ dễ dàng hòa vào trong rượu.

Hần đã tìm ra đáp án cho một câu hỏi, nhưng câu hỏi không chỉ có một - độc là từ cây kim, vậy cây kim từ đâu ?

ánh mắt Phó Hồng Tuyết sắc lạnh như mũi đao, hỏi: “Vò rượu này là do người mang đến?”

Tiểu cô nương gật gật đầu, khuôn mặt vốn đỏ như trái táo đã trắng nhợt lên vì hoảng sợ.

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Người lấy ở đâu?”

Tiểu cô nương giọng run run, đáp: “Rượu của nhà tôi, đều cất trong tầng hầm ở dưới lầu.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Sao ngươi lại chọn trúng vò rượu này?”

Tiểu cô nương đáp: “Không phải là tôi chọn, là cô nương nhà tôi chọn, cô nương nói phải dùng loại rượu ngon nhất để khoản đãi khách quý, vò rượu này là loại rượu ngon nhất!”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Vậy cô ta ở đâu?”

Tiểu cô nương đáp: “Cô nương đang thay y phục, vì...”

Nàng ta vẫn chưa nói dứt câu đó, bên ngoài đã có người tiếp lời: “Vì khi tôi quay lại đây, y phục đã ướt hết cả.”

Nàng bước vào phòng, giọng nói của nàng đã thật hay, nụ cười lại càng đẹp. Nàng trang điểm nhẹ nhàng, phong tư vô cùng nhã nhặn.

Có thể nàng không được coi là một tuyệt sắc giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, nhưng khi nàng bước vào, dường như ánh trăng mờ mờ rọi vào cửa sổ trong một đêm cuối xuân, khiến người ta cảm thấy trong lòng có một nỗi vui sướng không nói thành lời, một niềm hạnh phúc nhẹ nhàng không sao diễn tả.

Đôi mắt nàng cũng dịu dàng như trăng xuân, nhưng khi nàng nhìn thấy cây châm độc nằm trong tay Phó Hồng Tuyết, liền trở nên vô cùng sắc sảo.

“Ngài đã có thể tìm ra cây kim, thì chắc cũng nhìn ra lai lịch của nó.” Giọng nói của nàng cũng trở nên sắc bén hơn: “Đây là ám khí độc môn của Đường gia đất Thục, lão nhân nằm chết ở bên ngoài, chính là kẻ phá gia chi tử duy nhất của Đường gia, hẳn đã từng đến nơi này, nơi đây cũng không phải là một nơi được bảo vệ nghiêm ngặt, hầm cất rượu càng không có khóa.”

Phó Hồng Tuyết dường như chẳng hề nghe thấy những lời này của nàng, chỉ mê mải nhìn nàng, khuôn mặt trắng nhợt của hắn đột nhiên ửng đỏ, hơi thở đột nhiên gấp gáp, những giọt nước mưa trên mặt vừa khô xong mồ hôi lạnh đã tới tấp rơi xuống. Khi Minh Nguyệt Tâm ngẩng đầu lên mới phát hiện ra sự thay đổi kì dị trên khuôn mặt hắn, vội lớn tiếng hỏi: “Lẽ nào ngài cũng đã trúng độc?”

Phó Hồng Tuyết dù đã siết chặt hai tay lại nhưng vẫn cảm không nổi đôi tay đang run lên. Đột nhiên hắn lộn người, phi thân phóng ra ngoài cửa sổ. Tiểu cô nương kinh hãi nhìn bóng của hắn biến mất dần, nhú mày nói: “Những nỗi đau đớn của người này quả thực chẳng hề ít.”

Minh Nguyệt Tâm khẽ thở dài, nói: “Thực sự nỗi đau của hắn rất sâu.”

Tiểu cô nương hỏi: “Là bệnh gì thế?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tâm bệnh.”

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, hỏi: “Bệnh của hắn sao lại ở trong tâm?”

Minh Nguyệt Tâm im lặng một hồi lâu, mới thở dài nói: “Bởi vì hắn cũng là một kẻ đau khổ.”

Chỉ có gió, có mưa, không có đèn.

Thị trấn trong bóng đêm, giống như là một hoang mạc.

Phó Hồng Tuyết đã gục xuống, gục xuống bên một nương ngâm cũ nát, thân người hấn gập lại, co giật, không ngừng nôn mửa.

Có thể hấn chẳng hề nôn ra thứ gì, thứ mà hấn nôn ra chẳng qua chỉ là những đau thương và sầu khổ trong lòng. Hấn thật sự là có bệnh.

Đối với hấn mà nói, bệnh của hấn không những là sự đau khổ không cách nào giải thoát, mà còn là một sự nhục nhã. Mỗi khi sự phẫn nộ và nỗi đau thương của hấn lên đến cực điểm, bệnh của hấn lại phát tác. Hấn chỉ còn cách một mình trốn đi, dùng phương pháp tàn khốc nhất để giày vò bản thân.

Bởi vì hấn hận chính mình, hận mình tại sao lại mắc phải căn bệnh này.

Mưa lạnh rơi trên người hấn, cũng giống như những cây roi đang quất lên mình hấn, tim hấn đang chảy máu, tay hấn cũng đang chảy máu.

Hấn dùng lực cào tung đám đất cát lên, cùng với máu nhét vào miệng mình.

Hấn sợ mình sẽ giống dã thú rên rỉ kêu gào. Hấn thà đổ máu chứ không muốn để người khác nhìn thấy nỗi đau và sự nhục nhã của hấn.

Nhưng trong cái nương cũ nát không có người này, lại có vẻ như có ai đang đi đến.

Một bóng người nhỏ nhắn chậm chậm bước tới trước mặt hấn. Hấn không nhìn thấy người của nàng ta, chỉ thấy đôi chân, một đôi bàn chân thon nhỏ mà thanh tú, đang mang một đôi hài mềm mại, có lẽ rất tương xứng với màu y phục.

Màu y phục của nàng trông thật tươi tắn dịu mát, dịu mát như trăng xuân.

Cổ họng Phó Hồng Tuyết đột nhiên phát ra một tiếng gậm nhỏ như thú vật, giống như con mẫn hổ bị đao đâm trúng bụng.

Hấn thà để mọi người trong thiên hạ nhìn thấy nỗi thống khổ và nhục nhã của hấn lúc này, chứ không muốn để người này trông thấy.

Hấn giãy giụa định bỏ chạy, nhưng không hiểu sao bắp thịt toàn thân hấn đều đang co rút lại.

Nàng thở dài, nhẹ nhàng quỳ gối xuống.

Hấn nghe thấy tiếng thở dài của nàng, hấn cảm nhận được đôi tay lạnh giá đang vuốt nhẹ lên mặt hấn.

Sau đó hấn đột nhiên mất hết cảm giác, tất cả nỗi đau khổ và sự nhục nhã của hấn dường như lập tức được giải thoát.

Đến khi hấn tỉnh lại, hấn thấy hấn đã quay về tiểu lâu.

Nàng đang đứng ở đầu giường nhìn hấn, tấm áo mỏng như trăng xuân, nhưng mắt lại sáng như sao trời thu.

Khi nhìn vào đôi mắt đó, từ trong sâu thẳm tâm hồn hấn lại dấy lên một cơn run rẩy kì lạ, giống như dây đàn vô cớ bị rung lên.

Thần sắc của nàng lại rất lạnh, nàng dừng dừng nói: “Ngài sao đến một lời cũng không chịu nói, tôi mang ngài về đây, chẳng qua chỉ vì tôi muốn cứu Yến Nam Phi, chất độc mà chàng trúng phải rất nặng.”

Phó Hồng Tuyết nhắm mắt lại, cũng không biết có phải vì muốn trốn tránh ánh mắt của nàng, hay là vì không muốn để nàng nhìn thấy sự đau khổ trong mắt hắn.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi biết trong giang hồ nhiều nhất chỉ có ba người có thể giải được chất độc của Đường gia, ngài là một trong số đó.”

Phó Hồng Tuyết không hề phản ứng, nhưng người hắn đột nhiên đứng dậy, mặt hướng ra cửa sổ, quay lưng lại với nàng.

Trên mình hắn vẫn mặc bộ y phục trước giờ, đao vẫn ở cạnh bên tay, hai chuyện này hiển nhiên khiến hắn cảm thấy an tâm hơn, vì thế lần này hắn không phi qua cửa sổ ra ngoài, chỉ lạnh lùng hỏi một câu: “Hắn vẫn còn ở đây chứ?”

“Vẫn còn, đang ở căn phòng bên trong.”

“Ta vào trong, cô ở đây đợi.”

Nàng liền đứng ngay đó, nhìn hắn từ từ bước vào trong, nhìn thấy dáng đi của hắn, ánh mắt nàng cũng không thể nén lộ ra một nỗi xót thương và đau khổ khó mà lý giải được.

Qua một hồi lâu, mới nghe tiếng từ phía trong đàng sau tấm rèm vọng ra: “Thuốc giải ở trên bàn.” Giọng nói vẫn rất lạnh lùng: “Độc mà hắn trúng không nặng lắm, trong ba ngày tới, sẽ tỉnh táo, bảy ngày sau là có thể phục hồi.”

“Nhưng bây giờ ngài vẫn chưa thể đi được!” Nàng vội nói rất nhanh, hình như là nàng biết rõ là hắn đang muốn đi ngay: “Dù cho ngài không muốn nhìn thấy tôi, nhưng lúc này ngài vẫn chưa thể đi được!”

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, tấm rèm cửa khẽ khẽ động, nhưng phía trong một chút hồi ứng cũng không có.

Hắn đã đi chưa?

“Tôi rất hiểu ngài, cũng biết ngài đã từng trải qua một chuyện đau lòng, người khiến con tim ngài bị tổn thương, nhất định rất giống tôi.” Giọng nói của Minh Nguyệt Tâm rất kiên định, nàng nói tiếp: “Nhưng ngài nhất định phải hiểu rõ, cô ta là cô ta, không phải tôi, cũng không phải là ai khác.”

Vì thế ngài không cần phải trốn tránh, bất cứ ai cũng không cần trốn tránh.

Câu nói cuối nàng không hề nói ra, nàng tin chắc hắn nhất định có thể hiểu được ý của nàng.

Gió vẫn đang thổi, tấm rèm vẫn đang lay động, hắn vẫn chưa đi!

Nàng nghe thấy tiếng hắn thở dài, lập tức nói: “Nếu ngài thật sự muốn chàng sống thêm một năm nữa, thì nên làm được hai chuyện.”

Hắn cuối cùng cũng mở miệng: “Chuyện gì?”

“Nội trong bảy ngày này ngài tuyệt không được bỏ đi!” Nàng chớp chớp mắt rồi nói tiếp: “Trưa nay, ngày còn phải cùng tôi ngồi xe ra phố, tôi muốn đưa ngài đi gặp vài người.”

“Người nào?”

“Người mà không hề muốn Yến Nam Phi sống thêm ba ngày!”

Trưa

“Tại sao phải ngồi xe?”

“Bởi vì tôi chỉ muốn ngài thấy bọn chúng, chứ không muốn chúng trông thấy ngài.” Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên cười cười nói: “Tôi biết ngài cũng không muốn trông thấy tôi, nên tôi đã chuẩn bị đeo lên mặt một cái mặt nạ.”

Mặt nạ mà nàng mang là một tấm mặt nạ hình Phật Bà, khuôn mặt mập mập tròn tròn, cười cười trông như một em bé mũm mĩm, làm nên cho thân hình nhỏ nhắn thon thả của nàng, xem ra thật sự rất buồn cười.

Phó Hồng Tuyết vẫn đến nhìn cũng không nhìn qua nàng lấy một lần, trong cánh tay trắng nhợt, vẫn là thanh đao đen sì luôn được cầm chặt.

Xem ra trong ánh mắt của hắn, trên thế gian này đã chẳng còn chuyện gì đáng để hắn cười.

Nhưng đôi mắt của Minh Nguyệt Tâm phía sau tấm mặt nạ đang chăm chú nhìn hắn, đột nhiên hỏi: “Ngài có muốn biết người đầu tiên tôi muốn đưa ngài đi gặp là ai không?”

Phó Hồng Tuyết không phản đáp.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Là Đỗ Lôi, Nhất đao động phong lôi Đỗ Lôi”

Phó Hồng Tuyết không phản ứng gì.

Minh Nguyệt Tâm thở ra một hơi, nói: “Xem ra ngài rời bỏ giang hồ thực sự đã quá lâu rồi, đến người này ngài cũng không biết.”

Phó Hồng Tuyết rút cuộc cũng mở miệng, lạnh lùng hỏi: “Sao ta nhất định phải biết hắn?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bởi vì hắn cũng là người có tên trong bảng.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Bảng gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Giang hồ danh nhân bảng!”

Sắc mặt Phó Hồng Tuyết càng trắng nhợt.

Hắn biết người đã nổi danh trong chốn giang hồ, dù là ai đi chăng nữa cũng sẽ quyết không cúi đầu trước kẻ khác!

Năm xưa Bách Hiểu Sinh sáng tác Binh khí phổ, bình phẩm thiên hạ cao thủ, tuy là rất công chính, nhưng vẫn dẫn đến một cuộc truy sát lẫn nhau, sau đó thậm chí có người nói hắn cố ý khiến cho trong giang hồ nổi sóng gió.

Ngày nay Giang hồ danh nhân bảng này lại làm sao mà có? Phải chăng cũng có một sự rắp tâm nào ở đây ?

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nghe đồn tấm bảng danh nhân này là do chính tay Công tử Vũ viết ra, trên bảng tổng cộng chỉ có danh tự của mười ba người.”

Phó Hồng Tuyết đột nhiên cười nhạt, nói: “Tên của chính hấn đương nhiên không có trên bảng.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Ngài đoán đúng rồi.”

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết chuyển động, lại hỏi: “Còn Diệp Khai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Tên của Diệp Khai cũng không có, điều này có thể vì Diệp Khai đã hoàn toàn rời khỏi giang hồ, đã là người ngoài, đã ở thiên thượng của thiên ngoại.”

Phó Hồng Tuyết im lặng, ánh mắt đã tới một nơi xa xăm.

Phương xa góc trời, gió mát thổi quanh, có ống tay áo một người đang vờn bay trong gió, dường như là đang vượt gió mà đi.

Minh Nguyệt Tâm: “Tôi biết Diệp Khai là người bạn duy nhất của ngài, lẽ nào ngài cũng không có tin tức gì của hấn?”

Ánh mắt Phó Hồng Tuyết bỗng lại trở nên lạnh ngắt như mũi đao, lạnh lùng đáp: “Ta không có bạn, một người cũng không.”

Minh Nguyệt Tâm khẽ than trong lòng, quay lại đề tài, hỏi: “Ngài tại sao không hỏi tôi, trên bảng có hay không có tên ngài?”

Phó Hồng Tuyết không hỏi, chỉ vì hấn căn bản không cần hỏi.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Có lẽ ngài vốn chẳng cần hỏi, trên bảng đương nhiên là có tên của ngài, cũng có cả tên của Yến Nam Phi!”

Nàng ngừng lại, lại nói: “Bảng danh nhân này tuy đã ghi rõ thứ tự tên không phân trước sau, nhưng một tờ giấy dài viết mười ba cái tên chắc chắn phải có trước sau rồi.”

Phó Hồng Tuyết cuối cùng nhẫn không được hỏi: “Người đứng đầu trong danh sách là ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Là Yến Nam Phi!”

Cánh tay cầm đao của Phó Hồng Tuyết đang siết chặt lại từ từ thả lỏng.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Chàng hành tẩu trong giang hồ, tại sao không bao giờ có một ngày yên ổn, bây giờ ngài đã rõ hết rồi.”

Phó Hồng Tuyết không mở miệng, xe ngựa đã dừng lại, đang dừng đối diện với một cao lâu.

Gác của Hội Tân Lâu cao mười trượng.

“Tôi biết Đỗ Lôi trưa nào cũng tới nơi này dùng bữa, ngày nào cũng ăn tới giờ này mới đi!” Minh Nguyệt Tâm nói: “Những thứ mỗi ngày hấn ăn đều là bốn món và hai bát cơm, một bình rượu, đến thực đơn cũng chưa từng thay đổi.”

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Phó Hồng Tuyết vẫn hoàn toàn vô cảm, nhưng con ngươi lại bắt đầu thu nhỏ lại.

Hắn tự biết lần này sẽ gặp phải một đối thủ rất đáng sợ.

Cao thủ trong giang hồ như mây, nào chỉ có ngàn trăm, nhưng có tên trên bảng lại bất quá chỉ có mười ba.

Mười ba người này, đương nhiên đều là những nhân vật rất đáng sợ.

Minh Nguyệt Tâm vén tấm rèm che cửa sổ của xe ngựa lên một chút, nhòm ra ngoài, đột nhiên nói: “Hắn ra rồi.”

Đang là chính ngọ.

Khi Đỗ Lôi từ trong Hội Tân Lâu bước ra, bóng của hắn đúng lúc bị chính chân hắn dẫm lên.

Chân hắn đang mang một đôi ủng đế mềm đáng giá tám mươi lượng bạc một đôi, hãy còn mới nguyên!

Mỗi khi hắn mang đôi ủng mới và dẫm lên bóng của chính mình, trong lòng hắn tự dưng cảm thấy háo hức kì lạ, hắn muốn cởi bỏ đôi ủng, cởi bỏ tất cả những gì mặc trên người để rồi chạy xuống lòng đường mà gào âm lên.

Nhưng hắn đương nhiên không thể làm như thế, bởi vì bây giờ hắn đã là người nổi tiếng, rất rất nổi tiếng.

Bây giờ mỗi việc hắn làm đều chuẩn xác như tiếng trống canh lúc nửa đêm vậy.

Bất luận là đi tới nơi nào, bất luận phải ở lại nơi đó bao nhiêu lâu, hắn ngày nào cũng nhất định phải đi ăn cơm cùng một giờ, nhất định phải ăn cùng một loại món ăn.

Tuy có lúc hắn ăn như điên, nhưng vẫn không hề đổi món!

Bởi vì hắn hy vọng người khác đều cho rằng hắn là một người chuẩn xác mà có hiệu quả, hắn biết mọi người đối với kiểu người như thể trong lòng sẽ nể trọng hơn một chút, đây là niềm vui thích và sự hưởng thụ lớn nhất của hắn.

Trải qua mười bảy năm khổ luyện, năm năm phấn đấu, sau bốn mươi ba trận huyết chiến lớn nhỏ, tất cả những cái hắn hy vọng có được, chính là điều này.

Hắn nhất định phải khiến bản thân hắn tin rằng hắn đã không còn là đứa trẻ lang thang với đôi chân trần suốt năm không có ủng mang.

Thanh đao nạm đá quý dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh, trên đường có rất nhiều người đều đang ngấm nhìn thanh đao của hắn, từ trong cỗ xe ngựa đen sì đối diện kia dường như cũng có hai cặp mắt đang chăm chú nhìn hắn.

Những năm gần đây hắn đã quen với việc bị người khác nhìn chằm chằm rồi, mọi người đều quen với điều này.

Nhưng hôm nay đột nhiên hắn lại cảm thấy rất không tự nhiên, giống như một thiếu nữ lỏa thể đứng giữa một đám đông nam nhân vậy.

Phải chăng là bởi vì hai cặp mắt trong cỗ xe ngựa đối diện, đã nhìn xuyên qua cái vỏ ngoài được phủ đầy vàng của hắn, đã nhìn thấy được đứa trẻ lang thang với đôi chân trần kia.

Một nhát đao xẻ vỡ thùng xe, móc hai cặp mắt kia ra.

Hắn có nổi bức bối đó, nhưng lại không hề làm như vậy, bởi vì hắn tới nơi này, không phải để tìm kiếm cái việc phiền phức đó.

Mấy năm gần đây, hắn đã học được cách nhẫn nhịn.

Hắn đến nhìn cũng không nhìn sang bên đó lấy một lần nữa, chỉ viên theo con đường dài mặt trời đang chiếu rọi, đi về quán trọ hắn nơi đang ở, mỗi một bước chân sải ra, đều chính xác hệt như lão thợ may đo áo cho một tiểu cô nương khó tính, không thừa một tấc, không thiếu một tấc, bước nào cũng vừa đúng hai thước ba tấc.

Hắn hy vọng người khác cũng rõ, đao của hắn cũng chuẩn xác như vậy.

Minh Nguyệt Tâm nhẹ nhàng buông tấm rèm cửa sổ xe ra, khẽ thở dài, hỏi: “Ngài thấy tên này thế nào?”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Nội trong ba năm nếu như hắn chưa chết, thì nhất định sẽ trở thành một kẻ điên.”

Minh Nguyệt Tâm lại thở dài, nói: “Đáng tiếc bây giờ hắn vẫn chưa điên...”

Xe ngựa lại dừng lại đối diện trước Nhất Phẩm Hương.

Nhất Phẩm Hương là một quán trà lớn, trong quán trà thông thường đều có đủ kiểu, đủ dạng người, quán trà càng lớn thì lại càng nhiều.

Minh Nguyệt Tâm lại vén tấm rèm lên, để cho Phó Hồng Tuyết nhìn một lúc lâu, rồi nàng mới hỏi: “Ngài thấy được gì?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Người.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Mấy người?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Bảy.”

Bây giờ đang là lúc quán trà mở cửa buôn bán, khách bên trong ít nhất cũng có một hai trăm người, hắn tại sao lại chỉ thấy có bảy người?

Minh Nguyệt Tâm một chút ngạc nhiên cũng không biểu hiện, ngược lại ánh mắt nàng còn lộ ra một vẻ khen ngợi, lại hỏi: “Ngài thấy là bảy người nào?”

Bảy người mà Phó Hồng Tuyết nhìn thấy là - hai người đang đánh cờ, một người đang bóc lạc, một hòa thượng, một tên mặt đỏ, một tiểu cô nương đang hát mua vui, còn có một tên to béo đang gục trên mặt bàn ngủ gật.

Bảy người này có người thì ngồi trong góc, có người thì ngồi giữa đám đông, đáng người chẳng có gì là đặc biệt.

Tại sao những người khác hắn không nhìn thấy, lại cứ chỉ nhìn thấy bảy người này?

Minh Nguyệt Tâm chẳng những không thấy lạ, ngược lại càng tỏ ra bái phục khẽ thở dài, nói: “Tôi chỉ biết thanh đao của ngài sắc, không ngờ con mắt của ngài càng sắc.”

Phó Hồng Tuyết nói: “Kỳ thực ta chỉ cần nhìn thấy một người đã quá đủ.”

Hắn đang nhìn một người.

Vừa rồi tên to béo vẫn còn ngủ gục trên bàn, bây giờ đã tỉnh, trước duỗi cái lưng mỏi, rồi đổ cả chén trà vào miệng súc, phun toẹt cả ngụm trà lên mặt đất, làm ướt cả gấu quần của người bên cạnh, hắt liền vội vàng khom lưng xuống, cười làm lành dùng ống tay áo lau gấu quần cho người kia.

Một người nếu như trông quá béo, những việc làm thường khó tránh khỏi lộ ra một chút ngu ngốc buồn cười.

Nhưng ánh mắt Phó Hồng Tuyết khi nhìn hắn, so với ánh mắt khi này nhìn Đỗ Lô thì hoàn toàn giống nhau.

Lẽ nào hắn cho rằng tên béo cũng là một đối thủ rất đáng sợ?

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài nhận ra người này?”

Phó Hồng Tuyết lắc đầu.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng ngài rất chú ý đến hắn.”

Phó Hồng Tuyết gật gật đầu.

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài đã phát hiện ra hắn có chỗ nào đặc biệt?”

Phó Hồng Tuyết im lặng, qua một hồi lâu, mới nói từng chữ một: “Người tên này có sát khí.”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Sát khí?”

Phó Hồng Tuyết siết chặt thanh đao trong tay, nói: “Chỉ có cao thủ giết người vô số, trên người mới mang sát khí!”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng xem ra hắn chẳng qua chỉ là một tên béo phì nộn ngu ngốc.”

Phó Hồng Tuyết lạnh lùng nói: “Đó chẳng qua chỉ là thứ che đậy bên ngoài của hắn thôi, chính là giống như vỏ ngoài của đao kiếm vậy.”

Minh Nguyệt Tâm thở dài, nói: “Xem ra mắt của ngài so với đao của ngài còn sắc hơn.”

Nàng hiển nhiên là nhận ra người này, hơn nữa còn rất rõ về ngọn ngành của hắn.

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Hắn là ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Hắn chính là ngón cái.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Ngón cái?”

Minh Nguyệt Tâm hỏi: “Ngài biết hay không biết trong giang hồ mấy năm gần xuất hiện một tổ chức bí mật rất đáng sợ?”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Tổ chức này tên gọi là gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bàn tay đen!”

Phó Hồng Tuyết chưa hề nghe qua cái tên này, nhưng lại vẫn cảm thấy có một áp lực nói không thành lời.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Cho đến giờ phút này, trong giang hồ những người biết rõ về tình hình của tổ chức này vẫn không nhiều, bởi vì những việc mà bọn chúng làm đều là ở dưới lòng đất, nơi ánh sáng mặt trời không chiếu đến.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Việc chúng làm là những việc gì?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bắt cóc, tống tiền, ám sát.”

Một bàn tay có năm ngón, tổ chức này cũng có năm tên đầu sỏ.

Xe ngựa lại tiếp tục đi về phía trước, tám rèm đã hạ xuống.

Minh Nguyệt Tâm bỗng nhiên hỏi: “Trên bàn tay, sức mạnh lớn nhất là ngón tay nào?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Ngón cái.”

Minh Nguyệt Tâm: “Linh hoạt nhất là ngón tay nào?”

Phó Hồng Tuyết đáp: “Ngón trỏ.”

Minh Nguyệt Tâm nói: “Trong tổ chức bàn tay đen, chịu trách nhiệm về ám sát, chính là ngón cái và ngón trỏ.”

Chỗ đáng sợ nhất của ngón cái, chính là hấn có một công phu Thập Tam Thái Bảo Hành Luyện Đồng Tử Công mà hiếm ai luyện thành.

Bởi vì hấn vốn là thái giám trong cung, từ nhỏ đã là thái giám. Nghe nói mấy vị cao thủ trong Hoàng cung đại nội đều đã từng dạy qua hấn võ công.

Xuất thân của ngón trỏ càng kì lạ hơn, nghe đồn hấn không những đã từng ở Thiếu Lâm Tự làm giám tự trông coi tăng lữ, mà còn là đệ tử sáu túi của Cái bang, và còn từng là đường chủ Thập Nhị liên hoàn đường của Giang Nam Phong Vĩ bang

Mỗi bọn chúng có một nhóm thủ hạ, mỗi tên đều có một công việc rất đặc biệt, hơn nữa hợp tác đã lâu.

Vì thế hành động ám sát của bọn chúng trước giờ chưa hề thất bại.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Nhưng kẻ đáng sợ nhất trong tổ chức này, lại không phải là hai tên bọn chúng.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Là ai?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Là ngón vô danh.” Trên một bàn tay, ngón tay vụng về nhất chính là ngón vô danh.

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Ngón vô danh sao lại đáng sợ?”

Minh Nguyệt Tâm đáp: “Bởi vì hấn vô danh.”

Phó Hồng Tuyết thừa nhận.

Những võ lâm hào kiệt thanh danh hiển hách, cố nhiên ắt có sở trường, nhưng một số kẻ vô danh lại càng đáng sợ hơn. Bởi vì thông thường phải đợi đến lúc đao của hấn đâm vào tim thì người ta mới biết được sự đáng sợ của hấn.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Trong giang hồ trước giờ chưa có người nào biết ngón vô danh là ai, càng không có ai thấy qua hấn.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Đến cô cũng không biết?”

Minh Nguyệt Tâm khổ sở cười, nói: “Không biết chừng tôi cũng phải đợi đến khi đao của hắn đâm vào tim tôi mới biết được!”

Phó Hồng Tuyết im lặng, lại qua một hồi lâu, mới hỏi: “Bây giờ cô còn muốn đưa tôi đi gặp người nào?”

Minh Nguyệt Tâm không trực tiếp trả lời câu hỏi này, nói: “Thành nhỏ này vốn không phải là một nơi rất náo nhiệt, nhưng mấy ngày gần đây, đột nhiên lại có rất nhiều khách giang hồ lạ mặt.”

Bây giờ thì nàng đối với đám người đó đã không còn lạ lắm nữa, bởi vì nàng đã điều tra qua lại lịch và nguồn gốc của bọn chúng.

Phó Hồng Tuyết không hề kinh ngạc.

Hắn đã sớm phát hiện ra nàng không hề giống với vẻ bề ngoài nhỏ nhắn yếu ớt, trong đôi tay ngọc ngà mảnh dẻ kia hiển nhiên cũng đã nắm được một lực lượng rất lớn, còn lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của bất kì ai.

Minh Nguyệt Tâm nói: “Tôi gần như đã điều tra rất rõ về lai lịch của bọn chúng, chỉ có một người là ngoại lệ.”

Phó Hồng Tuyết hỏi: “Ai?”

Minh Nguyệt Tâm vẫn chưa mở miệng, đột nhiên, con ngựa khỏe kéo xe hí một tiếng dài dơ hai chân trước đứng thẳng lên, thùng xe nghiêng đi, gần như lật nhào.

Nhưng người nàng lại đã ở bên ngoài thùng xe, chỉ nhìn thấy một người đứng tuổi áo xanh tất trắng, gục dưới móng ngựa.

Con ngựa khỏe mà đã đứng cả người dậy, móng trước nếu như đã giẫm xuống, hẳn dù là không chết thì hộp sọ cũng phải bị dẫm nát.

Người đánh xe đã giữ không nổi con ngựa này, người áo xanh ngã gục dưới đất thân người đã co lại thành một khối tròn, đến cử động cũng không cử động nổi nữa.

Mắt nhìn móng con ngựa dẫm xuống, Minh Nguyệt Tâm chẳng những đến một ý định ra tay cứu giúp cũng không có, thậm chí đến nhìn cũng không thèm nhìn.

Nàng đang nhìn Phó Hồng Tuyết. Phó Hồng Tuyết cũng đã ra khỏi thùng xe, trên khuôn mặt trắng nhợt hoàn toàn chẳng có một chút biểu cảm gì, hắn càng không có ý ra tay.

Đám đông kêu lên kinh hãi, móng ngựa rớt cuộc dẫm xuống, người áo xanh trên đất rõ ràng đã gục ngay dưới móng ngựa, ai nấy đều nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng hắn lại không hề bị móng ngựa đạp phải. Đến khi con ngựa này yên ổn lại, người này cũng chậm chậm bò lên, không ngừng thở dốc.

Mặt của hắn tuy đã vì kinh hãi mà biến sắc, nhưng xem ra vẫn rất bình thường, hắn vốn dĩ là người rất bình thường, đến một điểm đặc biệt cũng không có.

Nhưng Phó Hồng Tuyết khi nhìn hắn, ánh mắt lại càng trở nên tàn khốc.

Hắn đã thấy qua người này. Người vừa bị ngậm trà của Ngón cái làm ướt gấu quần, chính là người này.

Minh Nguyệt Tâm bỗng cười cười, nói: “Xem ra vận khí hôm nay của ngài thật không tốt, vừa mới bị người ta làm ướt gấu quần, bây giờ lại bị ngã đến mình mẩy toàn là đất.”

Người này cũng cười cười, nói: “Vận khí của ta hôm nay tuy không tốt nhưng còn bao nhiêu người vận khí tệ hơn ta. Hôm nay ta xui xẻo, ngày mai vẫn còn không biết có bao nhiêu người so với ta càng không may hơn, cuộc sống vốn dĩ là như thế mà, cô nương hà tất phải để tâm xem trọng?”

oOo